

Een levende offerande

“Ik vermaan u dan, broeders, door de ontfermingen van God, dat u uw lichamen stelt tot een levende offerande, heilig, voor God welbehaaglijk, [dat is] uw redelijke dienst.”

Romeinen 12:1

Christelijke eredienst

Kunnen wij een toegewijd christelijk leven, dat gekenmerkt wordt door zelfovergave en zelfopoffering, vergelijken met het oud-testamentische brandoffer, waarvan de delen stuk voor stuk op het altaar werden gelegd en dat vervolgens door het vuur van de hemel werd ontstoken en verteerd tot eer van God (zie Lev. 1 en 9:24)?

Het woord dat in Romeinen 12:1 wordt gebruikt, heeft betrekking op de oudtestamentische slachtoffers in het algemeen. In de nieuwtestamentische context gaat het niet specifiek om een brandoffer, een bloedig offer dat in zijn geheel aan God werd aangeboden. Het brandoffer is vooral een type van Christus' eigen volkomen overgave in de dood tot verheerlijking van Zijn God en Vader. Het in stukken verdelen wordt bij de overige bloedige offers in Leviticus – vredeoffers en zondoffers – niet vermeld. Wel is daar sprake van de vetstukken van de vredeoffers.

Het gaat in de brief aan de Romeinen om ons lichaam – ons hele bestaan in het vlees – als een *levende offerande*, en wij kunnen daarom beter het spraakgebruik van Romeinen 6:13 hanteren en de leden van ons lichaam stuk voor stuk als *levende werktuigen* in gelovige overgave aan God aanbieden. Wij kunnen onszelf niet overgeven in de dood zoals Christus dat heeft gedaan. Paulus gebruikt de offerterminologie echter wel in verband met zijn eigen levenseinde (dat hij vergelijkt met het uitstorten van een plengoffer), en met het dienstbetoon van de Filippenzen (Fil. 2:17; 4:18). Verder lezen wij in het Nieuwe Testament over ‘slachtoffers van lof’ en offers van weldadigheid en mededeelzaamheid (Hebr. 13:15-16). Het brengen van zulke offeranden is inderdaad ware ‘altaardienst’ (Hebr. 13:10).

De doop met Geest en vuur

Kunnen wij het vuur dat van de hemel neerdaalde en dat de offers verteerde, vergelijken met de doop met de

Heilige Geest, die ons leven in vuur en vlam zet voor de Heer? Ik denk dat hier twee belangrijke uitlegkundige fouten worden gemaakt. De eerste is dat men de doop met de Geest afhankelijk maakt van *onze* toewijding, *onze* volkomen overgave op het ‘altaar’. Maar de Geest is volgens Gods Woord altijd Gods vrije gave in genade, die alleen wordt gegeven op grond van persoonlijk geloof in het volbrachte werk van Christus. De Geest wordt niet geschonken op grond van onze verdiensten, onze eigen goede werken of onze mate van heiligheid. Wel is het natuurlijk belangrijk, nadat wij eenmaal zijn verzegeld met de Heilige Geest van de belofte (Ef. 1:13), telkens opnieuw te worden vervuld met de Geest (Ef. 5:18). Dit gaat gepaard met zelfoordeel en praktische heiliging en toewijding.

De tweede fout is de verwarring over de doop met *vuur*. Het gaat bij dit laatste begrip niet om onze toewijding aan de Heer, maar om het vuur van het gericht bij Christus' wederkomst. Hij zal Zijn dorsvloer immers door en door zuiveren, de tarwe in de schuur samenbrengen en het kaf met onuitblusbaar vuur verbranden (Matt. 3:11-12). De doop met de Geest vond plaats op de Pinksterdag, de doop met vuur is nog toekomstig en heeft betrekking op het oordeel over alle naambelijders en ongelovigen in de eindtijd (Matt. 13:39-42). De tongen als van vuur en het talenwonder in Handelingen 2 duiden op het oordeel van geestelijke verharding dat nu in deze bedeling reeds over het volk Israël is gekomen vanwege de verwerping van de Messias (vgl. Rom. 10:16-21; 1 Kor. 14:20-22).

Leviticus 10 spreekt ook over vuur dat uitging van de Here, en dit hoofdstuk bevestigt dat het vuur van de hemel altijd *oordeelsvuur* is. Het vuur verteert òf het offer, òf de tegenstanders - in dit geval Nadab en Abihu. Dit hoofdstuk leert ons ook de les dat ware aanbidding, eredienst in geest en waarheid, alleen gegrond kan zijn op het volbrachte werk van Christus. Hij heeft in de drie uren van diepe duisternis plaatsvervangend Gods oordeel ondergaan op het kruis, en dat is de basis van onze dienst aan God. Dit ‘vuur’ - de herinnering aan Christus' lijden en sterven voor ons - moet voortdurend brandende worden gehouden op het altaar, het centrum van de eredienst; het mag niet

uitgaan (vgl. Lev. 6:12-13). Vreemd vuur is niet welgevallig voor God, maar brengt een oordeel met zich mee in Zijn rechtvaardige regering. De zonde van Nadab en Abihu is te vergelijken met die van Ananias

en Saffira in de begintijd van de Gemeente. Zij bedreven een ernstige zonde tegen de Heilige Geest, die ook leidde tot een plotselinge dood (Hand. 5).

Oude Sporen 2012

